

*Només tenim un moment, brillant
com una estrella a la mà, i després
es fon com una volva de neu...*

Sir Francis Bacon

El foc de neu

Benji Davies

*Per al meu pare, que va inspirar
aquest conte; l'autèntic bavi.*

Molt amunt al cel, una nit d'hivern,
es va formar un floc de neu.

Es va posar a fer voltes, salts i giragonses
entre els núvols.

—Uiiiiii! —xisclava amb alegria.

Ara bé, aviat va començar a caure.

—Però jo no vull caure! —va dir el floc de neu.

—El que et toca fer és caure —va dir un núvol—.
És el que fan els flocs de neu.

—Però jo no vull caure! —va suplicar el floc—.
Ajuda'm, núvol. Fes que no caigui!

—Ja trobaràs el camí... —va respondre el núvol—. Bona sort!

El floc no n'estava gens segur.
Anava girant cap aquí i cap allà...
cap allà i cap aquí.

De tant donar voltes mentre queia, el floc de neu es va marejar.

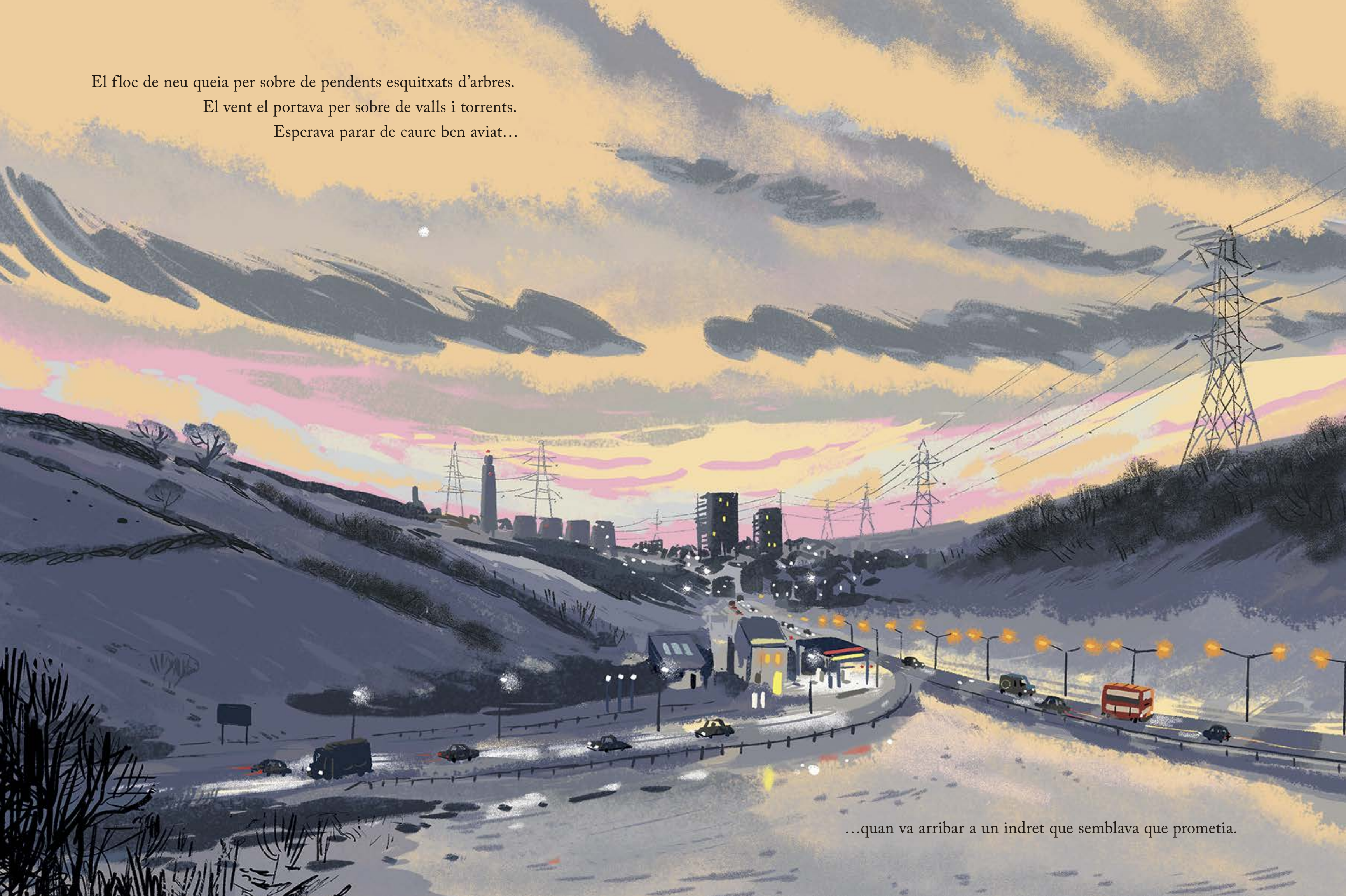
Molt lluny d'allà, en una ciutat petita arrupida entre turons, una nena que es deia Noelle tornava a casa amb el seu avi, el bavi.

L'alè de la Noelle formava nuvolets en l'aire fred i net.

«No sé si aquesta nit nevarà», pensava.

El floc de neu queia per sobre de pendents esquitxats d'arbres.
El vent el portava per sobre de valls i torrents.
Esperava parar de caure ben aviat...

...quan va arribar a un indret que semblava que prometia.

Però cada vegada que es pensava que estava a punt de tocar terra...

...el vent corria a endur-se el floc més enllà.

Ell no hi podia fer res.